

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ἡ δύσις ἦτο ἀπείρως ἡρεμος. Πορφύραι καὶ τέφραι ἐστάλαζον δάκρυα γλυκύτητος ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ τῶν θνητῶν τὰ βλέμματα καὶ τῶν θνητῶν αἱ ψυχαὶ ἐθωπεύοντο ὡς ἀπὸ μίαν ἀόρατον καὶ πτερωτὴν χεῖρα μελαγχολίας καὶ γλυκύτητος. Ἡ Ἀκρόπολις, μετὰ τὸ ἡμερήσιον φίλημα τοῦ διαπύρου ἡλίου, ἐσβήνετο τώρα καὶ ἔμενε νεκρὸν ἐρείπιον δόξης καὶ θλίψεως.

Ὁ γέρον ἐμενεν ἐξηπλωμένος εἰς τὸ ἀνάκλιτρον ἐμπροσθεν τοῦ ἐξώστου. Ἀπὸ τὰ βυσσινόχροα παραπετάσματα αἱ τελευταῖαι λιποψυχίαι τοῦ φωτὸς εἰσῆρχοντο μετὰ κόπου, καὶ ἀπὸ τὸ δημιουργημένον αὐτὸ σκιόφως ἔβλεπα νὰ λάμπη μυστηριωδῶς ἡ λευκότης μόνον τῆς κόμης του καὶ ἡ ἐλεφαντικὴ τοῦ μετώπου του εὐρύτης.

— Ἐκουράθη, μοὶ εἶπε μὲ τὴν φωνὴν του τὴν ἡπίαν, ἡ ὁποία ἔστολλε ὡς ρυθμοὺς τοὺς λόγους. Ἐκουράθη. Ὁ ἥλιος φεύγων κάθῃ ἐσπέρας παίρνει ζηλοτύπως μαζί του καὶ ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ζωὴν μου. Σήμερον ἐκολύμβησα εἰς τὴν ἀνοιξιν καὶ μόνῃ ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἀνοιξὶς αὐτὴ ἦτο ἴσως ἡ τελευταία τὴν ὁποίαν ἔβλεπον οἱ ὀφθαλμοί μου, ἔκαμε τὰ ἄνθη νὰ ὑψοῦνται δι' ἐμὲ ὠραιότερα, μοῦ ἔπαιζε λαμπρότερα τὰ γεννήματα ὅλα τοῦ φωτός, τὰ θαύματα τῶν ἀρωμάτων, ὅλον τὸ τρελλὸν αὐτὸ στόλισμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐορτάζει τοὺς ἐναγκαλισμοὺς τῆς ἡ φύσις.

— Τώρα μὲ τὸ ψῦχος τῆς ἐσπέρας ἡ κούρασις ἐπέρχεται ἀπογοητευτικὴ εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ ἡ ματαιότης τῆς ζωῆς μου ἀρχίζει νὰ κλαίῃ μέσα μου σιγηλὰ δάκρυα. Μοῦ φαίνεται ὅτι ψάω τὴν εἰρωνεῖαν μιᾶς ὑπάρξεως σκορπισθείσης εἰς μάρτην.

Μοῦ λέγεις κάποτε νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ζωὴν μου καὶ ἂν ἤθελα νὰ σὲ εὐχαριστήσω μὲ λέξεις ὀλίγας θὰ σοῦ ἐξιστοροῦσα τὴν δίψα τὴν ἄσβηστη, τὴν προσπάθειά μου τὴν αἰωνία καὶ χωρὶς σκοπὸν πρὸς τὸ ἰδανικόν.

Είδες και σύ τους μακρούς εκείνους ανθρώπους, τους ξανθούς με τὰ μάτια τὰ γαλανά, τους κατακτητικούς εκείνους υἱούς τῶν Κελτῶν, οἱ ὅποιοι γεμίζουν με αἵματα πολλά κάθε χρόνο τὰς χαράδρας τῶν Ἀλπεων ὅπως και ἐκεῖνοι οὕτω και ἐγὼ τὸ ἴδιο μάταιο πρᾶγμα ζητῶ. Ἀναρριχῶνται, σπαράσσουν τους ὄνυχάς των, παχύνουν τὸ σῶμά των, τείνουν τους μῦς των και παίζουν εἰς καθημερινὸ παιγνίδι τὴν ζωὴν των ἐπάνω στους γλυστεροὺς τοίχους τῶν πάγων. Και θέλουν και αὐτοὶ νὰ ἀνέβουν. Τίποτε ἄλλο. Θέλουν ν' ἀνέβουν χωρὶς αἰτίαν εἰς τους πύργους τους παρθένους τῆς χιόνος, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τὸν χαλκευθέντα δι' εὐρέα στήθη, ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔγινε τὸ ἔδαφος διὰ νὰ τὸ πατήση πόδι κανενός, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἥλιος μόνος ἀπλοῦται βασιλεὺς τῶν ἐφημέρων ἰδιοτροπιῶν και τῶν ἐφημέρων οἰκοδομημάτων τοῦ ὕδατος.

Τίποτε δὲν εἶναι δι' αὐτούς, οὔτε ἡ ἀνάκλασις τοῦ φωτός τὸ ὁποῖον τυφλώνει, οὔτε ἡ ἐξάντλησις, οὔτε τὸ χιόνι τὸ ὁποῖον πληγώνει και παραλύει, οὔτε ἡ ἀπιστία τῶν βαθμίδων, οὔτε ἡ πρόκλησις ἡ αἰωνία τῆς ἀβύσσου, οὔτε ἡ αἰωνία συντροφιὰ τοῦ θανάτου, ὅταν ἀναρριχᾶται εἰς τους ὠμούς και ἐλκύει. Ὁ ὀφθαλμὸς των βλέπει μόνον τὸ δέλεαρ μιᾶς κορυφῆς ἀφθάστου.

Ὅλη μου ἡ ζωὴ ὑπῆρξεν ἐπίσης ἓνα ἀνέβασμα ἀνωφελές εἰς ἓνα βουνὸ ὑψηλὸ και δημιουργημένη ἀπὸ ὄνειρα, μία προσπάθεια τῆς ψυχῆς μου νὰ φθάση. Και μὴ με ἐρωτᾶς, νὰ φθάση ποῦ; Δὲν ἤξεύρω. Νὰ φθάση τὸν ἥλιο ἴσως, νὰ συγκρουσθῇ με τὰ ἄστρα, νὰ πάη νὰ ξεδιψάση στὴν πηγὴ τὴν κρυμμένη τῆς ὑπάρξεως, νὰ πάη νὰ σφίξῃ τῆς ἀθανασίας τὸ χέρι.

Και τώρα εἰς τὰς δύοσις αὐτὰς τὰς τελευταίας, ἐνῶ ἀτενίζω τὸν ἥλιον με τὰ τελευταῖά μου βλέμματα και ἐνῶ χαιρετῶ τὰ πλάσματα και τὴν ζωὴν, ἀναγνωρίζω με πικρίαν ὅτι ἡ ζωὴ μου, ζωὴ πάλης και ζωὴ ἐνατενίσεως και ζωὴ αὐστηρότητος διῆλθεν ἀνωφελής, ὅτι ὁ πυρσὸς τοῦ ἰδανικοῦ εὐρίσκεται ὑψηλὰ πολὺ και ὅτι ἡ κορυφὴ ὅπως πάντοτε κρύπτεται ἀφθαστος ὑπὲρ τὰ νέφη.

Ὁ γέρων ἐστῆσεν. Τὰ χέρια του ἐθώπευσαν με ἡδονὴν τὸ βελούδιον ἀνάκλιτρον και τὸ ὕφασμα τὸ μαλακὸν και φρίσσον και σχεδὸν ζωντανὸν τὸν ἐνεψύχωσε.